

od najcjenjenijih austrijskih arhitekata na području sakralne umjetnosti. Monografija opširno obrađuje i unutarnju opremljenost katedrale, slikarstvo i figuralnu plastiku. Knjiga, prema riječima njezina recenzenta Zvonka Makovića, jest znanstveni rad od nacionalne važnosti, a Damjanović je uložio golemi napor da prouči znanstvenu gradnju katedrale koja je dotad bila u potpunom neredu. [Hina]

Produljena izložba Jozе Kljakovićа

ZAGREB - Izložba sakralnih crteža »Boji li se sinko ikoga« velikoga hrvatskog slikara Jozе Kljakovićа (1889. -1969.) na Rokovu perivoju br.4 zbog velikog interesa javnosti bit će produljena do 10. lipnja, najavljuje se na tribini u povodu obilježavanja 120. godišnjice Kljakovićeva rođenja. U prostoru »Memorijalne zbirke Jozе Kljakovićа«, gdje je izložba postavljena od studenoga prošle godine, kustosica Željka Zdelar i akademik Tonko Maroević govorili su o 16 crteža sakralne tematike kao dijelu Kljakovićeve donacije Gradu Zagrebu iz 1969., prvi put nakon 40 godina sredene i predočene javnosti. [Hina]

Tri dana jazzа u Osijeku

Osječki proljetni jazz festival (Spring Jazz Festival Osijek) početkom idućega tjedna donijet će ovom gradu tri večeri zanimljive jazz glazbe. Održava se četvrti put, a glavni gosti bit će Jasna Bilušić i Miloš Krstić. Festival će 22. ožujka otvoriti jazz pjevačica Jasna Bilušić sa svojim sastavom New Deal, koji čine klavijaturist Hrvoje Galler, kontrabasist Saša Borovec i bubnjar Stanislav Muškinja. Predstaviti će glazbu s novoga i vrlo uspješnog diskografskog projekta »Fifty Ways«. Iduće večeri na festivalu će gostovati Trio Miloša Krstića, beogradskoga jazz glazbenika, kojemu će se na kontrabasu pridružiti Saša Ramjanac iz Pančeva, a na tenor saksofonu osamnaestogodišnji Dušan Vukmirović iz Apatina, student Jazz akademije u Berkleyju. Zadnja večer pripast će domaćem, osječkom jazz sastavu, Kvartetu Argus, čija karijera na hrvatskoj jazz sceni traje već više od dvadeset godina. Činjenica da su kroz sastav prošli gotovo svi mladi osječki jazz glazbenici, pokazuje da je Argus svojevrsni inkubator. Osnivači sastava su gitarist Vjekoslav Miling i kontrabasist Davor Kuzmanović, a posljednjih godina s njima sviraju alt saksofonist Goran Schmidt i bubnjar Miroslav Farkaš. [M. S.]

Jasna Bilušić

ju zgradu te i svojevrsni *hommage* konačnom kraju beskućništva jednoga kazališta.

Tri boje i tri svirača

Kada je prošlog petka premijerno izveden taj isti tekst u režiji Zorana Mužića u Zagrebačkom kazalištu lutaka, povod je bilo upoznavanje najmlađe publike s onim što jedno kazalište čini kazalištem.

Jednostavna dramska radnja započinje kada se na oglas za uređenje napuštena kazališta jave tri osnovne boje - Crvena, Plava i Žuta,

Naime, isti je oglas privukao i trojicu svirača - cvrčka Tinga, mrava Tanga i dinosaura Sukrapinu, koji su došli osvojiti kazalište glazbom. Svatko od njih ima vlastitu predodžbu o tome kako će kazalište opet privući publiku, te se žestoko prepiru oko toga tko polaže veće pravo na kazalište.

Prepirke su u samoj predstavi i najduhovitiji element, posebice kada se Žuti obruši na Sukrapinu (kratica za suvenir iz Krapine), kojeg dojmljivo utjelovljuje Anđelko Petric, koji je sukladno podrijetlu lika podario mu

pridošlom Glumcu (Željko Mavrović) da on bude taj kojemu će pripasti čast da oživi kazalište jer bez svega kazalište može, ali bez glumca nikako.

Na pola puta

Zamislivši samu predstavu kao lutkokaz, Mužić kombinira žive glumce i lutke od tkanine, drva, spužve, elastike i papira, a od velike su važnosti i duhoviti songovi za koje glazbu potpisuje Mate Matišić, jer su doprinijeli dinamici pomalo spore i donekle nekomunikativne predstave.

Daleko od toga da »Osvajanje kazališta« nema svojih blistavih trenutaka, uz već spomenute prepirke treba izdvojiti i mrava Tanga, kojeg je oživio Boris Mirković davši mu jamajčanski štih, ona jest poučna jer djecu u nepuni sat vremena nauči osnovne elemente kazališne umjetnosti i pouči ih da se sve lakše može kad se ruke slože.

Ipak, »Osvajanje kazališta« po svemu sudeći nije baš ponajbolje uspjelo u onome što svaka kazališna predstava želi, a to je osvojiti publiku.

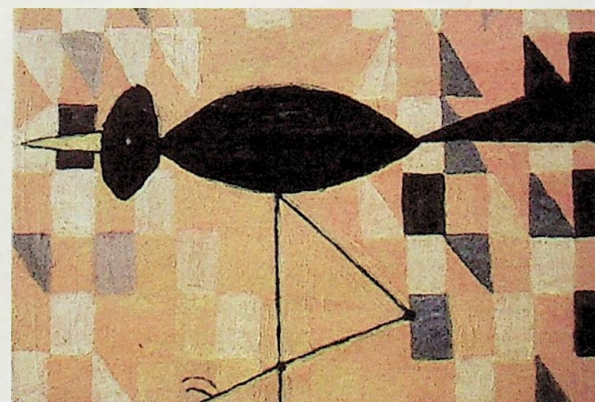
IZLOŽBA Antun Boris Švaljek u Galeriji Forum

Slobodni bijeg u humor

Martina KALLE

Naivni pogled na svijet koji određuju priče što idu s koljena na koljeno, a ponešto i od seoskoga župnika (»Zemlja je ravna ploča«), pučka umjetnost neuglađena na umjetničkim akademijama, malo anarhoidnoga humora jer ne mora umjetnost biti snurno ozbiljna... Doda li se k tome zrnice ludičkoga duha, žličica pop-arta i prstohvat ironije, a sve uronjeno u žive boje - eto najnovijih slika i ponešto skulptura Antuna Borisa Švaljeka u zagrebačkoj Galeriji Forum.

Ili, kako bi to rekao Ive Šimat Banov: »tržnica bezazlenosti i šaljivosti, slobodni i neškodljivi egzil vedrine i neki hrvatski slikarski Hyde Parku u kojem su sve ozbiljnosti ismijane ili dobrušno potapšane po ra-

Iz radova Antuna Borisa Švaljeka

menu, u kojima žive raznorodna bića, vegetacija, simboli, ikone, jer je sve u rukama gospodara imaginacije i slobodnog čovjeka koji se veseli i raduje, ali pomalo i podsmejuje sebi i drugima«.

Švaljek je duhovit, u vremenu sveprisutne ironije i cinizma zadržava pogled pučkog umjetnika, a njegovi utvrđeni gradovi iz ptičje perspektive kao da su preslikani iz ruku kakva sveca zaštitnika, davno prije nego

što su renesansni majstori svladali umijeće perspektive. Iako je davnih dana okrenuo leđa minimalizmu i geometrijskoj apstrakciji, ne samo likovno već i životno, zamijenivši gradski asfalt otokom, doduše ne egzotičnim Tahitijem, Švaljeku je i Ugljan dovoljan, dašak geometrizma ipak je ušao u najnovije radove. Doduše, tek kao pozadina na kojoj žive Tice hodačice u dječjim cipelicama ili Adidas tenisicama (opaska samog umjetnika!) ili kosovi žuta kljuna, službena imena Kontraobavjestajna služba. Eto rijetka slučaja da se politika naša svakidašnja nađe u umjetnosti!

Ako se surovu životu možemo pokloniti ili ukloniti, Švaljek bira potonje, a njegov eskapizam najslabije je vrste - humorne.